

Aveam o muză

Mihai Eminescu

Aveam o muză, ea era frumoasă,
Cum numa-n vis o dată-n viața ta
Poți ca să vezi icoana radioasă,
În strai de-argint a unui elf de nea!
Păr blond deschis, de aur și mătase,
Grumazii albi și umeri acoperea,
Un strai de-argint strâns de-un colan auros
Strângea mijlocul ei cel mlădios!

Și talia-i ca-n marmură săpată
Strălucea albă-n transparentul strai,
Sâni dulci și albi ca neaua cea curată,
Rotunzi ca mere dintr-un pom de rai;
Abia se ține haina cea bogată
Prinsă ușor cu un colan de pai,
Astfel adesea mă găsea veghind
Nori străbătea o umbră de argint.

Crinul luminii strălucea în mână
Reflectând dulce mândrul ei obraz,
Razele dulci loveau fața-i senină,
Rotunzii umeri și-albul ei grumaz;
Părul lucea ca auru-n lumină,
Straiul cădea de pe-umeri de atlaz,
Ochi mari albaștri-n gene lungi de aur
Și fruntea-i albă-ntunecată-n laur!

O dată-n viața-i muritorul vede
În visul său un chip așa d-ales!
Eu... fericit c-amantul blondei Lede,
Nebun de-amor, eu o vedeam ades,
Venea-n singurătatea mea pe îndelete,
Rătăceam mâna-n păru-i blond și des,
De pe-umeri haina-i luneca ușor –
Vedeai rotundul braț pân-subsuori.

Părea c-așteaptă de a fi cuprinsă,
De-a-și simți inima bătând cu dor,
Ca buza ei de-a mea să fie-atinsă,
Ca graiul ei să tremure ușor,
Să văd privirea veselă și plânsă,
Să aud glasul-ntunecat de-amor
Și la ureche dulce să-i repet

Cântul, ce-n gândul meu se mișcă-ncet.

O, îmi șoptește numa-n dulci cuvinte
Neînțelese, pline de-nțelese,
O, îmi surâzi cu gura ta fierbinte,
Tu, înger blând cu ochii plini d-eres,
Căci al tău zâmbet îmi aduce-aminte
C-un înger ești ce fu din cer trimes,
Ca să mângâi junia mea bogată
Cu-a ta zâmbire dulce și curată.

S-apropia, în aer suspendată,
Și brațul ei grumazu-mi cuprindea,
Priveam în sus la fața-i luminată,
La gura-i mică care surâdea -
Din ochi albaștri raza-ntunecată,
Plină de-amor în ochiul meu cădea,
Talía ei subțire-n colan strânsă
Tremura scump de brațul meu cuprinsă.

Ea a murit. - Am îngropat-o-n zare.
Sufletul ei de lume este plâns. -
Am sfârmat arfa - și a mea cântare
S-a înăspřit, s-a adâncit - s-a stins.
Îmi plac a nopții turburate oare,
Îmi place de dureri să fiu învins;
O, de-aș orbi, de-aș amuți odată,
Că-n lume nu văd lumea căutată!

Eu nu văd munții înecați de nourí,
De care gându-mi vultur s-acăța;
N-aud a mării înmiite-ecouri,
Ce-n glasul meu măreț s-amesteca;
În codri-antici n-aud muget de bouri,
Trezind zilele vechi în mintea mea,
Codrul din munți, râul din vale-mi tace -
De ce nu pot în praf a mă preface!